

De rek is er nog lang niet uit...

Wedstrijdvisserij, een wereld vol sterke verhalen en zorgvuldig gekoesterde geheimen, maar ook een omgeving waarin de vooruitgang nooit stil staat. Als er iets nieuws op de markt komt, kun je er gif op innemen dat dit 'nieuwte' vrijwel altijd als eerste is toegepast in de wedstrijdvisserij.

Is zo'n introductie succesvol en heeft het zijn bestaansrecht bewezen, dan sippelt dit 'nieuwte' langzaam ook de recreantenwereld binnen en staat binnen no-time de hele wereld er mee te vissen. Tot er weer wat nieuws wordt bedacht. Een recent voorbeeld is mijn bijdrage in Zeehengelsport nr. 353 over de nieuwe loodvrije werpgewichten van Jan van Koevinge, die waarschijnlijk binnen afzienbare tijd via Midnight Moon in Nederland en België te koop zullen worden aangeboden.

NIET FANATIEK GENOEG

Ik kom er eerlijk voor uit dat ik geen fanatiek wedstrijdvisser ben. En dan heb ik het over deelname aan de grote wedstrijden die langs de gehele Noordzeekust van Nederland en natuurlijk ook Vlaanderen worden georganiseerd. Ik vis graag mee in de competitiewedstrijden van mijn plaatselijke club Zeevisvereniging De Salamander te Castricum aan Zee, maar bij de grote wedstrijden kom je mij maar zelden tegen. En dan moeten het ook nog wedstrijden hier bij mij in de buurt zijn. Handy

Fish Heiloo organiseert er een paar per jaar en Nipro Hengelsport uit St. Maarten doet dat ook. Bij die lokale onderonsjes heb je kans om mij te treffen. Waarom zo weinig? Ten eerste: ik ben gewoon niet goed, niet fanatiek, genoeg om mij volledig op het wedstrijdvisserij te werpen. Dat vergt namelijk heel veel voorbereiding, heel veel trainen en heel veel kennis van wat er op dit moment allemaal hot is in de wedstrijdvisserij. Als ik mee doe met een grote wedstrijd, vind ik het fantastisch om foto's te maken en om een praatje te

Vervoer op zo'n platte wagen scheelt dan wél weer...

maken met mijn burens. Daarnaast bedenk ik mij thuis pas dat ik toch weer niet goed genoeg heb gekeken naar het aas en de spullen van mijn buurman. Welke onderlijnen gebruikte die nu eigenlijk en hoe komt het toch dat hij ze wel ving en ik niet. Aangezien de gezelligheid en de sociale contacten tijdens zo'n wedstrijd voorop staan, ben ik er domweg niet alert genoeg op.

TIJD

De tweede reden: ik vind zo'n wedstrijddag veel te lang duren. 's ochtends vroeg je bed uit, de reis naar de betreffende locatie, een veilige parkeerplaats zoeken, je aanmelden, al dan niet sjouwend door het mulle zand (of op de platte kar – wat een luxe!) naar je gelote visplaats, op die stek de boel in orde maken, drie à vier uur bloedserieus vissen, weer op de platte kar terug, van de parkeerplaats naar het lokaal waar de prijzen worden verdeeld, lootjes kopen, heel lang wachten op de loterij, aansluitend de prijsuitreiking en dan eindelijk weer naar huis. Meestal heb ik dan ook nog wel ergens een biertje gedronken. Zo rozig als een aap kom ik dan laat thuis en kan ik alleen nog maar welterusten zeggen. Er zijn vissers die dit alle dagen van het weekend kunnen opbrengen. Ik dus niet, maar ik heb wel bewondering voor die gedreven wedstrijdpikeurs...

ONDERONSJE

Een van de eerste grotere wedstrijden waaraan ik ooit heb meegedaan, vond plaats op de Waddendijk bij Oudeschild op Texel. Een oud dorpsgenoot, Nico Tessel, nodigde onze gehele club uit en stevast ging een compleet gevulde touringcar vol met Castricumers naar Texel. Ik zeg wel 'grotere' wedstrijd, maar eigenlijk was ook dit meer een onderonsjes tussen twee clubs. Maar goed, wij hadden al gauw zo'n 50 man in de bus en Texel

liet zich ook niet onbetuigd. Naast Castricum en Texel was er ook altijd een zootje gasten vanaf het vaste land van de partij, waarvan ik niet weet waar ze vandaan kwamen, maar die wel wisten dat er een 'grote' wedstrijd op Texel werd gevestigd. En geloof me: er waren inderdaad mooie prijzen te winnen. Daarover later meer.

VANGEND GOEDJE

Ik had het waarschijnlijk getroffen met mijn plaatsnummer –zegt hij

Langs de gehele kust van onze Lage Landen worden in 'het seizoen' grote wedstrijden georganiseerd met 100 en meer deelnemers.

"Ik weet in de regel wel m'n visje te vangen, maar ben voor de top duidelijk niet fanatiek genoeg!"

Heus, die twee botjes komen vers uit zee!

Problem solved!

bescheiden!- want al vanaf het begin mocht ik mooie botten de dijk op trekken. Zo ook mijn linker buurman. Verder links dan mijn linker buurman werd er beduidend minder gevangen. Rechts van mij kwam ook niet veel binnen of in ieder geval minder. Een uur voor tijd begon mijn rechter buurman ineens vanuit het niets de ene na de andere vis binnen te draaien. Ik ving ook door, maar hij haalde mij wel in. Goeie visser dacht ik nog. Tijdens de prijsuitreiking bleek mijn linker buurman de beste visser van ons allemaal te zijn, daarna kwam mijn rechter buurman aan de beurt en vol trots kan ik vermelden dat ik derde was. Later in de bus hoorde ik dat mijn rechter buurman zijn aas was gaan injecteren met een goedje. Wat weet ik niet, maar het werkte wel en het reglement erop nagekeken: het was niet verboden. Anderen beweerden van wel, maar ik kon het niet vinden en het interesseerde mij ook niet zozeer...

PRIJZEN

Kom ik nog even terug op de prijzen die te verdienen waren. De eerste prijs was 500 gulden contant –toen een smak geld!- en de tweede prijs 250 gulden. De derde prijs was een envelop met daarin een waardebon voor een rondvlucht boven Texel, een dag gratis twee fietsen en een diner voor twee in een van de plaatselijke

restaurants op Texel. Geweldig toch? Zal jullie wat vertellen, mijn vrouw houdt niet van vliegen, ik houd niet van fietsen en om alleen voor dat diner naar Texel te komen, vond ik te gek. Op de terugreis in de bus heb ik die prijs dan ook omgeruild met iemand die wel heel graag wilde vliegen, fietsen en eten. Zijn prijs? Een paraplu en ik was er hartstikke blij mee. Hij ook!

Wegens een overvloed aan wedstrijden langs de gehele kust van Nederland kwam die wedstrijd op Texel in de loop der jaren een beetje in het nauw en kon de organisatie het uiteindelijk financieel niet meer opbrengen om een dergelijk groot-schalig evenement te organiseren. Die wedstrijd is dus niet meer.

FIRMA LIST & BEDROG

Daarnaast heb ik diverse keren meegedaan met de grote wedstrijden die vanaf 'ons eigen' strand werden vervist. Die werden lang niet altijd door onze club georganiseerd, maar ook door verenigingen iets verder bij onze kust vandaan. De bekende ZHC Seagull uit Zaandam bijvoorbeeld, maar ook de Nederlandse Federatie Brandingwatersporten (NFB), maakten dankbaar gebruik van ons strand. Tijdens een van die wedstrijden kwamen mij een tweetal bijzondere gebeurtenissen ter ore. Het ene betrof een tweetal vissers die gevraagd werd om hun tas te openen voor een steekproef. Dat zal de bekende gele vistas van Albatros zijn geweest. En wat denk je? Onder dat harde plaatje wat vaak in een tas zit, kwamen gewoon enkele levende botten tevoorschijn. Ongelooflijk! Die waren waarschijnlijk de dag te voren reeds gevangen, met het kennelijke oogmerk ze tijdens de wedstrijd als vangst aan te bieden. Gediskwalificeerd! En het tweede verhaal betrof zo'n zelfde tassencontrole, alleen nu werd er voor de zekerheid ook nog even in de thermosfles gekeken. Daar bleek geen koffie in te zitten, maar een levende paling! Gediskwalificeerd! Ik zou het niet eens kunnen bedenken, maar ik denk dat de grote geldprijzen van toen mensen erg vindingrijk maakten. Ik heb aan wedstrijden meegedaan waar de eerste prijs 1.000 gulden was. In die tijd heel veel geld. Nu nog!

CLIPPEN

Maar goed, zo langzamerhand ga ik nu toch een beetje richting het eigenlijke onderwerp van deze editie van 'Uitgelicht'. Vrij recent sprak ik tijdens een gezellig onderonsje met alleen maar vissers een voor mij zeer goeie bekende -ik houd zijn naam lekker voor mezelf- en die vertelde mij dat hij een geweldige goeie strandvissonderlijn in zijn onderlijnmap had zitten. Het ging om een montage die was voorzien met hele kleine haakjes die hij toch op een vernuftige manier kon clippen aan de Breakaway IMP Bait Clip. Een van de beste clippers in de surfcastwereld. Wie deze clip kent, weet echter ook dat er geen beaasde kleine haakjes rechtstreeks op deze clip gezet kunnen worden. Geen nood, want in hetzelfde zakje waarin de onderlijn zat, zat ook nog een

klein elastiekje. Misschien nog een tip, maar wedstrijdvisser beaasde hun haakpunt nooit. Daar kan nu dus mooi dat elastiekje op gezet worden en daarna is het betrekkelijk eenvoudig om de andere kant van het elastiekje vast te zetten aan de Breakaway IMP Bait Clip. Problem solved!

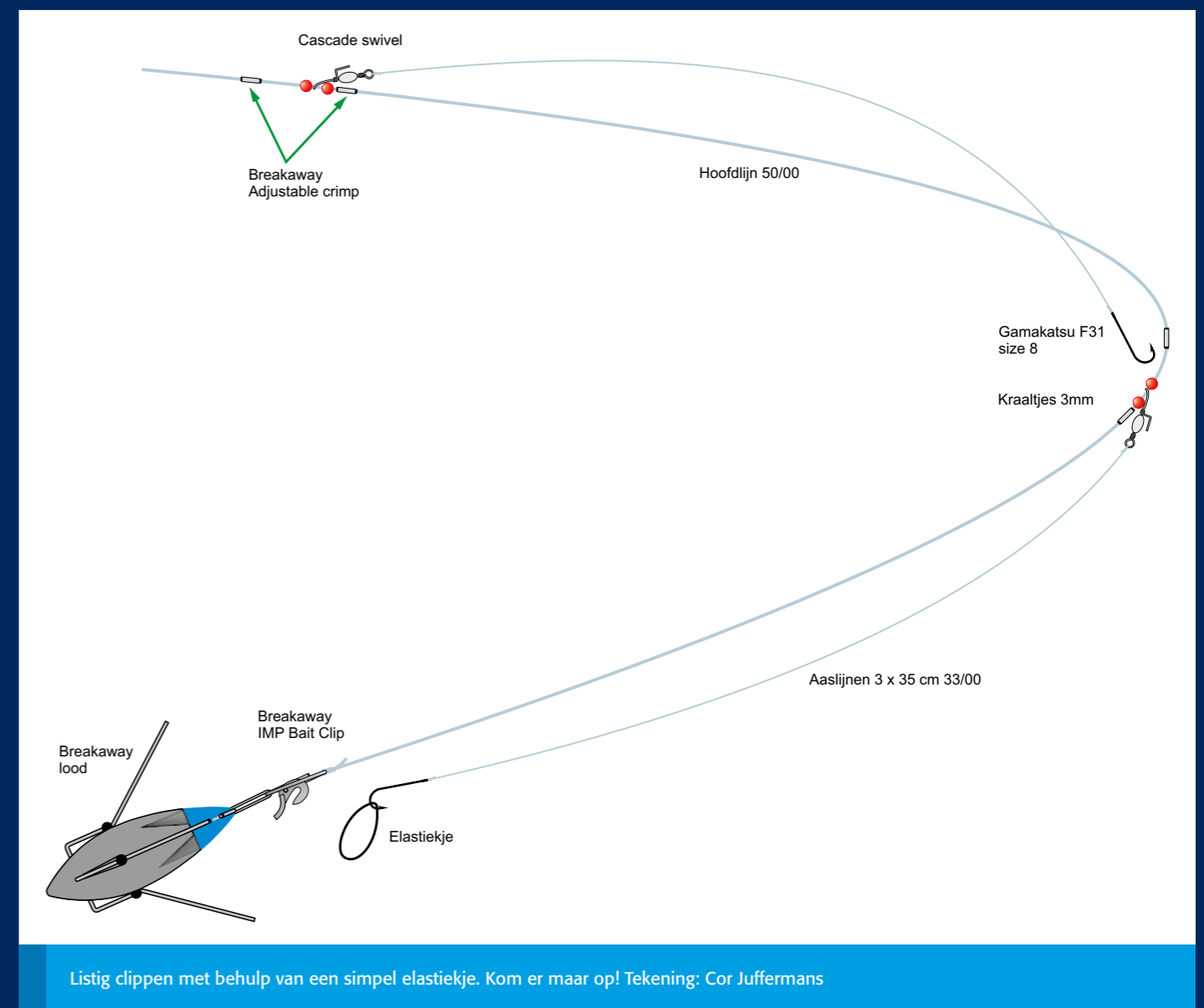
Kijk je wat beter naar bijgaande illustratie, dan zal het je opvallen dat de Cascade Swivel vrij veel ruimte heeft tussen de, in dit geval, Breakaway Adjustable Crimps. Die ruimte geeft je wat speling mocht je de aaslijn moeten vervangen vanwege bijvoorbeeld lijnbreuk. Geclipte aaslijnen zijn over het algemeen moeilijk op maat te maken als ze vervangen moeten worden. Die ruimte geeft wat speling.

Ik wilde echter nog meer vrijheid

en heb om die reden gekozen voor de Breakaway Adjustable Crimps. Deze crimps klemmen goed vast op de staande lijn van de montage, maar zijn toch nog enigszins te verschuiven.

Waarom al deze moeite? In het vroege voorjaar, je mag ook zeggen, het staartje van de winter, houdt de vis zich over het algemeen ver van de kust af. Het water is simpelweg te koud en het aas waarnaar vis op zoek is, zoals garnalen en ander klein spul, zoekt dan het diepere water op. Daarmee nemen zij de vis mee. Met deze geclipte onderlijn met kleine haakjes is het dan heel goed peuteren op afstand. Dit is dus een van die geheimen uit de wedstrijdvisserij die nu hot is. Doe er je voordeel mee!

Cor Juffermans

Listig clippen met behulp van een simpel elastiekje. Kom er maar op! Tekening: Cor Juffermans